

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

B ante V

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](#)

torium immenso ambitu sicutur. Ptolemaeus Scyllaeum appellat. Vulgo Scyllana in Calabria.
Brutobria, ^x. ^x Stephano. Oppidum est Hispania in tractu Baetico, quod & Brutica appellatur. Dicta Brutobria quasi B. utrū civitas: ea forma, qua Sclymbria, & Polytobria: in quibus B. civitatem significat.

Brutus, Cognomē familiæ lunæ, quod primus tulit L. Iunius Brutus, propter futilitatem, quam Tatquinii metu simulabat. Hic exactis regibus, civitatemque in libertatem vindicata, primus Roma cū L. Tarquino factus est Consul rebusq. multis praecipue gloria, tandem eo in prælio, quod ad Regillum lacum commissum est, occubauit: cumq. matronæ, ut fortissimum muliebris pudicitia vindicem, annum integrum luxerunt. ¶ M. Brutus, unus fuit ex Cesariis dictatorum persecutoribus, qui in campis Philipicis ab Octavio & Antonio vicit, necem sibi concivit. ¶ D. Brutus, acerrimus publicæ libertatis propagator fuit, qui Marium aliquādīs ab Antonio obsessus, eaq. obfusione Hurci & Panis opera liberatus, tandem à militibus suis defensus est, & ab hostiis occisus.

Brutus, & Bruti, & Scævæ, & Bubulci, cognomina gentis Iunia faciunt. Brutorum p̄cipue nominantur, Iulus ille Brutus, qui reges execi, & M. Brutus, qui Cesare occidit. Lucius patricius fuit: de Marco, patricius fuerit an piebus, potest ambigere; patriciū fuisse, Posidonius philosophus, cumq. secutus Plutarchus affirmat: Brutum enim eum, qui reges expulit, tres filios habuisse, duos quo patricipes coniurationis in tempore ultimo supplicio, patre consuale spectante, affectos, historiæ narrant: tertius, unde luna gens propagata est, & a quo M. Brutus originē duxit. Contraria plebeiuū ut fuisse credamus, Dionysii Halicarnassici facit autoritas: nam, eis Plutarchum, ut sole ac debet plurimi facio: tamen Halicarnassicum, qui nescitur argumentis, libentius hac quidem in te autosem sequor. Plutarchi est simplex & nuda narratio: nam illud nescio quid quod assert ex Posidonio: ipsius Posidonii ærate fuisse Roma p̄fiantes ex ea gente viros, quorum forma ad similitudinem imaginis accederet illius Brutus, qui civitatem dominata regnauit: ita plane nihil est, ut refellendum non existimem. Noster autem Cicero, quem in Philipicis orationibus, & in libro de Clavis orationibus dixit idem, quod postea Posidonius & Plutarchus, potuit id Brutus graue carique unicè diligerat, tum ad studium libertatis recuperanda facilius impeli posse existimat, si ab illo Brutus, qui primus Roma jugum servitus virtute depulerat, progenitum ostenderet. Dionysii ratio hæc est, ex que, ut milii videatur, admodum firma. Si Iulius ille Brutus, qui libertatem Romæ constituit, virilem fuisse reliquiisset: eis posteriori patrem fuisse: quod si Patricius, consulatum sio dubio multi gessissent: at per annos CC, quod fasti declarant, consul Roma Iulius nemo fuit nam quod, Scævæ & Bubulcos, qui, ut diximus, Iulus fuisse, confidit videas, CC post reges exactos annis, hoc potius dicendum arguento, plebeios fuisse, quam patricios: quum in consulatu collegas habuerint de gente patricia: eo potius tempore consules fuerint: quum cum magistratum duobus patriciis mandari, lex Licinia vetaret. Præterea, in quidem Dionysii historia tribunū pl. video Brutum quendam, plebeix patris defensione acerimū: item alterum in oratione pro Quinto. Quid etiam alibi, quos, ut opinor, de gente Iunia fuisse, nemo negabit, & plebeios fuisse: ideo putandum est, quod tribunatum pl. plebeios tantum hominibus defensi leges juberent. Livius fane duo tantum nominat Brutii filios: in quos, coniurationis criminis convictos, animadversum est: sed verbum addit nullum, unde ullum præterea Brutii filium fuisse, possit intelligi. Apud Dionem eadem fere, quæ apud Livium leguntur non facit, utrum se feret, dijudicari licet: itaq. dubitatio ex Dionysio, Plutarcho, Posidonio tota nascitur, quanquam ego quidem, quum argumenta illa duo, quæ posui, quum anno meo considero, unum de nullo Iunio per CC annos, post reges ciegos, consul, alterum, de Brutis tribunus pl. quos Dionysius, & Cicero nominant: non admodum esse video, cur dubitem, & ab eo Brutus, quem contra patres multa pro plebe gessisse Dionysius memorat, potuit M. Brutus, Servilii filius, ceteriq. Brutii ejus ætatis ortu trahere: ita porro ab aliquo L. Brutii patricio liberto: nam liberta ita familiæ nomine assumebant, ut patricii, licet ab homine patricio manu missi, tamen esse non possent. Ex nostro commentario ad Quæstum.

Bruxellæ Brabantia urbs celebris. [Ger. Brug.]

Bryanton ^{Bracca}, Thespontia civitas, Stephano.

Bryaxis, usq. statuarius fuit, qui cum Leobare, & Timotheo, Mausoleum in Caria ex marmore excidit. Plinius lib. 36, capite 5.

Bryazon. Amnis Asiae in Bithynia. Plin. lib. 5, cap. 32.

Bryges, ^{Briger}, Populi Thracia fucit: qui postea Phryges dicitur, à quibus Phryges Asiae populi originem traxerunt. Au-

B R Y B V B C B V D

tor Strab. lib. 7. Stephanus Brygas in Macedonia collocat. Brygion, Inter urbes Macedonie Plin. ponatur lib. 4, cap. 10.

Brylithum, ^{Brædus}, Pro Pontidis oppidum, Stephanus.

Brylation, Urbs Panthine, Stephanus.

Bryse, Thracia populi, apud Plin. lib. 4, cap. 11, in descriptione Thraciae.

Bryani, Cyconum vicini inter Scythicas gentes Plinio resumuntur, lib. 6, cap. 17.

Brysea, Urbs Laconia, à qua Bacchus Brysus cognominatus est, quod ibi coleretur. Quidam tamen Bacchum Brysum dici putant ab antiquo verbo ^{Brym}, quod est scaturio: quoniam ex alvearibus mella, vel ex uvis musta exprimeret prius docuit. Alii Brysum potius quam Brysum volunt cognominatum, à bryia: hoc est, pelle, quam in bello induebat. Nam telle Diod. lib. 5, Bacchum in præliis pardalium pellibus usum constat. Brysa autem corium ac tergis significat.

Bryesus, ^{Brym}, Urbs Eridis, Stephanus.

Brystacia, ^{Brycacia}, Urbs Oeoamorium, Stephanus.

Bryx & Bryx, Gens Macedonum Illyris finitima, Stephanus.

B. ante V.

Bubalus, Pro pictoris nomine, vide APPALVS.

Bubastis, ^{Bubæ}, in Herodote, sive Bubastus, ^{Bubæ}, Stephano, Aegypti urbs, in qua quoniam conventus celebrabant in honorem Dianeæ: quæ & ipsa Bubastis ab urbis honoris nomine fuit appellata. Ovid. 9. Meram. -cum quia latuor Annibis, Sancta q. bubastis. Hinc Bubastites nomos, appellatur quodam ex Aegypti præfecturis, urbi huic proxima: cuius meminit Plin. lib. 5, cap. 9.

Bubastis, Caria regio est, cuius mulieres ab Ovidio vocantur.

Bubades, quum inquit li. 4. Metam., Bubades videtur esse.

Bubæum, Natio est, vel oppidum Cyrenæ, sive Plinio, libo

s. capite 5.

Bubæans, Campaniæ populi Corinalis vicini. Astor Plin. lib. 3, cap. 5.

Bubinda, Fluvius est in Orientali latere Hybernia apud Iulianum lib. 2, cap. 2.

Bubon, ^{Bubæ}, Civitas est Cabaliz, quæ Lycia est regio, tribus oppidis habitata, Onoanda, Balbara, & Bubone. Astor Plin. lib. 3, cap. 17. Stephanus Bubonem à Bubone latonem appellatam tradit, quemadmodum & Balburam ab aliis latonem nomine Balburus.

Bubona, Ruum dea habita est, quemadmodum Pomona pomorum.

Bubula (quod hic pro Lybiæ Cyrenaice oppido maliciebat, vide APPALVS).

Buca, Oppidum est Fretanorum in quarta Italæ regione, Astor Plin. lib. 3, cap. 12.

Buccellarius, Suidas Buccellarios Gallogrecos sordidiorum & Buccellarios regionem, Gallogreciam. Copiosius Alciatus lib. 6. Dispunct.

Buccina, Nomen oppidi in Sicilia, Vide in APPALL.

Bucephalus, pro equo Alexandri. Vide in APPALL.

Bucephala, Plinio, ^{Bucephala}, Stephano. Ger. Eis Estant Indieno Kästner der Gross gebawen hat: das ihm sein Gesell Bernhardus Estat verbüthen ist / und von dem her der Estant bernhardini genannt. In Indien oppidum est ad Hydaspem fluvia ab Alexander Magno cōditum, & à nomine Bucephali cuius ita appellatur, quisbi intersectus fuit eo in prælio, quo Alexander Potum vicit. Vide Plin. lib. 6, cap. 20.

Bucephalus, ^{Bucephalus}, Postus est in sinu Saronico, non prout ab illimo Peloponnesi cujus meminit Plin. lib. 4, cap. 5.

Bucha, Mifnix, Dach vulgo.

Buchia, (quod hic pro loco loco perpetam legebatur) vide BUCHIA.

Bucinna, Insula est exigua, Siciliæ adiacens, à Lilybro promota, non ita procul à Danubio ripa distans: olim munificus totius Germanie propugnaculum: nunc Tauricu dinum patet, ut penè tota Pannonia, Germani vocant. Dha. fan ledet & inhabitato Regum Vngarie longe pulcherrima & magnifica, unde dictum locum in tota Europa tres omnium pulcherrimas esse urbes, Venetias in aqua: Badam in monte: Flores in planicie.

Budda, Gymnosophistarum apud Indos princeps erit, ex illi ex virginis latere natu fuisse, credi voluerunt. Catus Budinus lib. 14, cap. 1.

Budæ

Budea, penultima longa, *sed non*, Stephano Magnesia civitas, à Budeo quodam conditore dicta: à qua etiam Minerva, quae in ea civitate celebatur, Budea dicta est. Homerus *sed non* appellat. qd Est & Budea Phrygia oppidum, Stephano.

Budini, *sed non*, Scythiae Europæ populi, non procul à Borysthenem amne, Geionis, Thufagetis, & Balissidis finitimi: quorum meminist Plin. lib. 4. cap. 12.

Budoræ, [Ger. *Suo*] *Insulae natae hic Tardia getten*. Insulæ duæ prope Cretam insulam, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 12.

Budorgis, A Ptolemeo dicta creditur Germanie civitas in Silezœ tractu, qua hodie Vratyslavia dicitur: Vulgo *Vreslaw* in der Sæte.

Budoris, Germaniae urbs est, sub ditione Comitis Palatinæ: Vulgo *Hedaberg*.

Bûdorum, *sed non*, Promontorium est apud Salaminem, Stephan.

Buges, Amnis est Scythiae Europæ, qui flexum Mæotidis fecit, ut autor est Pomponius Mela. Supra Bugen verò, amnes sunt Agarus (quem Sagarim Ovidius nominat) & Lycus, clausissimi, Ptolemæo, Plin autore li. 4. cap. 12: Bugen lacus est, nō fluvius, à Coreto Mæotidis sinu petrolo diffusus docto, & fossâ in mare emissus.

Bulgaria, à recètioribus appellatur Europæ regio supra Thraciam, inter Danubium & Pontum Euxinum sita, Dacie & Mæotis contermina. qd Hinc Bulgari dicti, qui eam incolant.

Bulfini, *sed non*, Gens circa Illyriam. Attemidorus non gentem, sed Bulfinas, Bulinenas civitatem eile dicit, Steph.

Bulifæ, *sed non*, Phocidis oppidum, inter Parnassum & Heliconem situatum dictum à Bulone conditore. Hinc Buli & Bulenses. Cie. in Pisonem: Partheni & Bulenses illi.

Bullæ Regiæ, Liberum est Numidiae oppidum, teste Plin. lib. 5. cap. 3.

Bullenenses, Oppidum & Populi Locrorum apud Plin. lib. 4. capite 3.

Bulleum, *sed non*, Britannia insulæ oppidum, apud Ptole. lib. 2. cap. 3.

Bullones, Barbari incole Macedonie, dicente Plin. lib. 4. cap. 21: Apollonia quondam Corinthiorum colonia, VII M. passuum à mari recessens. Cujus in finibus celebre Nymphaeum accolunt Barbari, Amantes, & Bullones, Hæc Plinius.

Bullis, *sed non*, Oppidum in ea parte Macedonie, quæ mari Adriatico adiacet, nō procul ab Apollonia, teste Ptolem. lib. 3. cap. 13. Plin. Bellidensam coloniam vocat, lib. 4. cap. 10. & populos ipsos Bullones, lib. 3. cap. 23.

Bulùs, [Vulg. *Bodova*.] Oppidum Liburniæ, non procul à Drilone fluvio, Ptole. lib. 2. cap. 17.

Buluba, Libya Cyrenaica oppidum, apud Plin. lib. 3. cap. 5.

Bunæ, Nomina loci. Plut. in libello Viri plus sapientiæ et quæ erat auctoritate in Europa, & in Asia & Africa inveniuntur, & nomen Buniæ. Et nomen est de locis, quæ sunt. Forte eadem quæ Brunus.

Bunartis, *sed non*, Urbs Libyæ, Steph.

Bunema, *sed non*, Urbs Epri ab Ulysse condita, Steph.

Bunitum, *sed non*, Urbs Germaniae in climate magis Septentrionali: de qua Ptole. lib. 2. cap. 11. [Ger. Gund.] ut quibusdam videtur.

Bunomus, *sed non*, in Bunijs, Macedonie civitas, Pella postea dicta, Steph.

Bunnus, *sed non*, Illyridis oppidum est: cuius gentile est Bunnus, *sed non*, Steph.

Bupalius, *sed non*, Ger. Ein farbendiger Mater. Pistoris insignis nomen, qui quum Hipponaem Poëtan deforme figura pictum omnium ritu exposuit, tam mordaci ab eo carmine fuit perficitus, ut laqueo vitam finiret. Hor. in Epod. Qualis Lycaon pœnus iacto gener. Aut acer hostis bupalo. Bupali huius meminit & Plin. lib. 16. cap. 5.

Buphia, *sed non*, Sicyonie vicus apud Steph.

Buprasitum, *sed non*, Epoxorum oppidum, Elii finitimum: cuius meminist Homerus in Catalogo navium. Plin. li. 4. cap. 3: Achæi propriæ dictæ annumerat.

Buræ, *sed non*, Achæi propriae dictæ urbs, ad finum Corinthium sita, olim florentissima: nunc una cum Elide vicina urbe, matis impetu hauita: de qua Ovid. 13. Meram. Si queras Eliden, & Baran, Achæidas urbes, invenies sub aquis: & adhuc ostendere nautæ inclinata solent cum incensibus oppida meritis. Plin. lib. 2. cap. 92: Pyrrham & Antissam circa Maeotum Pontus abstat: Eliden & Baran in situ Corinthio, quærum in alto velligræ apparent.

Burchiana, Insula (ut lib. 3. cap. 13. Plinius docet) in Oceano Germanico: à Romanis Fæbria, à frugis similitudine sponte provenientia appellata.

Burchinus, *sed non*, Insula in Celta, Steph. ex Strabone.

Burdigala, sive (ut apud Suidam legitur) Burdigala, *sed non*,

et Gallæ Aquitanice urbs clarissima, Ausoni Poëta patria. Strabo Burdigalliam appellat. Vulgo *Bordeaux*. Burgi, Vide in APPELL.

Burea, Urbs Italæ à Bureo condita, Steph.

Burea, Burhis, vel Barrhina, *sed non*, *sed non*, *sed non*, Fons est in loco quodam insulæ Co: sic dictus, quod bovis nambus finit. Item habeat meatum unde facut, interpres Theocriti. Meminit enim eius Theocritus Idyllio 7.

Burgundiæ, Gallic provincia Celtice, ducatus titulo insignis, quum antea sub Regibus fuerit: à quo Burgundi, & Burgundiones. Eam olim Sequani ac Hedui tenuerunt. Burgundio. Plin. lib. 4. cap. 14: inter genera Germanorum ponit: siccum scribit: Genera Germanorum quinque, Vandelici, quorum pars Burgundiones. Varrini, Carni, Guttones. Vulgo *Burgundia*. [Ger. Das Herzogthum Burgund. Pol. *Burgundia*.] Burgundiones, unde dicti. Vide suprà in dictione & V.R.G.

Burnistiæ, Plin. lib. 3. cap. 21: Populi Ilyrici sunt, Scutini & Albionenses finitimi.

Burtonenses, et Hispaniæ citioris populi sunt, Calaguritæ, & Conplutenses vicini. Vide Plin. lib. 3. cap. 3.

Burtinga, apud Ptole. lib. 2. cap. 6: Illyrian civitas est in Hispania Tarraconensi. Vulgo *Beratë*.

Buitæ, *sed non*, Herod. lib. 1. Populi sunt Medorum, quos subegit Dioces.

Buscum, Ducis Brabantie urbs: vulgo *Hengenbosch*.

Busiris, pen. prod. *sed non*, Neptuni & Libyes filia: Epaphi filius, crudelissimus Aegyptiorum tyranus fuit, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic quum hoipites omnes Iovi immolaret, ab Hercule in Aegyptum delato, quum caidem illi insidias pararet, una cum Amphidamante filio, & ptreone Chalbe & ministris aræ interfactus est. qd Hujus dictio nus media syllaba producitur. Virg. 3. Georg. - quis aut Euryllæa durum, Aut illudan nescit Butidis aræ? Ovid. in Epil. Merid. Site videlicet cultu Butinis in illo. Statius ramen lib. 12. Theb. (si modo emenda sit lectio) compuit: sic enim ibi legitur: Nō trucibus monitis Butirim, infanduq. dedidi Cercyon. qd Est & Butiris nomen urbis in Aegypto ad Nilum fluvium, à Butide condita: in qua fuit templum magnum Iridis. Hinc Butisticæ praefectura, apud Strab. lib. 17.

Butidia, *sed non*, Populi Attici ex Aegeide tribu, apud Steph.

Butes, *sed non*, Filius fuit Amyci, Bebryciotum regis, qui ob sevitatem patris ab Aragoniis cæsi, regno pulsus, parvo navigio Drepamus in Siciliam configit, ubi a Lycale nobili merenti ex hospito suscepitus est, à qua quum ob formæ, moustumq. & atatis elegantiam diligenter, ejus concubitu usus, Erycem filium ex ea suscepit: & quoniam Lycaet ob eximam pulchritudinem Venus vocabatur, datum est locus fabule. Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Contraria Virg. lib. 5. Aen. Butem à Daretæ juxta tumuli Hæctoris occidum tradit, inquit: Idemq. ad iumulum, quo maximus occubat Hætor, Victore Buten immani corpore, qui se Bæbrycia venies Amyci de gente fecerat: Periclit, & fulvi moribundū extendit arenæ. qd Alius fuit Butes Trojanus, à Camilla occisus, ut est idem auctor lib. 11. qd Commætanus Apollonii, alterius quoq. Butæ meminist, filii Cecropis cujusdam. qd Est & Butes, Scythatum flumen, cui propinquæ sunt Agathitæ & Sarmare.

Buthis, *sed non*, Ionia oppidum, teste Stephano, aut certè regiuncula, ut idem refert ex sententia Theopompi.

Buthön, *sed non*, vel *sed non*, si recte scribitur apud Steph. Urbs Illyridis, *et*. Qui à *sed non* putant legendū, falluntur in analogia.

Buthrotum, sive Buthrotos, penultima producta, Romanorum colonia est, teste Plin. lib. 4. cap. 1. in finibus Epri, ad finum Ambracium. Apud Graecos nominativus est *Buthros*, Stephanus de Vibilia: *Buthros* et *Buthrotos* et *Buthros*, Sic etiam Ovid. lib. 13. Metam. Eprius ab his, regnataq. vati Buthrotos Phrygio. Cie. ad Tironem: Septimum iam diem Corcyra tenebam: Quintus autem Frater & filius Buthroti. Servius explicans illud Virg. 3. Aenid. - portuq. subimus Chano, & celsum Buthroti ascendimus arcem: Arcem, inquit, Buthroti illi Buthrotum. Ex quo loco (si emenda est lectione) videtur Buthroti, genitivum esse concidit per syncretin à nominativo Buthrotum: quem tamen nusquam arbitrio reperiri. Quod si, ut apud Servium Buthrotum legendum putemus: ita in vetustissimis quibusdam exemplaribus scriptum invenimus.

Buthös, Vide in V.T.O.S.

Butis, *sed non*, Syria civitas, Pella postea dicta, Steph.

Butös, *sed non*, Oppidum est Aegypti, apud Ptolemaum lib. 4. cap. 3. & Plin. lib. 3. cap. 10. Stephanus alterum ejusdem nominis oppidum in Gedrosia collocat.

Butra, Insula est maris Mediterrani prope Cretam insulam. Auctor Plin. lib. 4. cap. 3.

Butrium, *sed non*, Oppidum Italæ, non procul à Ravenna, cuius meminist Strabo lib. 5.

Buruz, Plinio inter oppida Liburnia recensetur, libro 4. capite 12.

Buruntinenses, Populi sunt Calabriæ in Italia, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 11.

Burz, ^{βουρζ}, Pandionis filius: unde Butadæ pars tribus Acgeidæ, Stephan. Est & Aegypti civitas. Vide supra BUTHOS. Herodianus vicum esse scribitur Buto, sicut dictum, ubi oracula faciunt: unde & Latona Buto. Est & alia Gedrosia, Stephan.

Buxentum, ^{βουξεντούμ}, Oppidum Lucanum, quod Graeci Pyrenæo vocant à duxo aibore, quo copiosa illuc provenit. Plin. lib. 3. cap. 5. Vulgo, ^{βουξεντούμ}.

Buzzæ, Plinio inter Indicas gentes ponuntur, libro 6. capite 20.

Buzeræ, Gens Themiscyrae regionis in Asia. Plin. lib. 6. cap. 4. Vide BYZERÆ.

Buzigeus, Mons est Thessaliam. Plin. lib. 4. cap. 8.

^B ^B ante ^Y.

Byblos, ^{βιβλούς}, Caræ oppidum Stephano, ita appellatum à libato pialore, qui Asculapium manu tempestate in Carianum delatum servavit.

Bybe, ^{βιβε}, Thracæ oppidum apud Stephanum, cuius incolæ Bybi, ^{βιβι}, appellantur à Stephano.

Byblestæ, ^{βιβλεσταί}, Catæ regio, ab Isthmo Cnidiorum initium suum: de qua sic scribit Herodot. libro 11. Nam quum initium Byblestæ ex peninsula auspicetur, unque Cnidii propemodum circumfusi, eam partem, quo Boëtius spectat, Ceranus claudit finis: Aufalem vero Symenum. Rhodium, que mare: reliqua frontem: hoc est, lishnum, qui per exiguum est, nempe quinque stadium, Caiæ tentaverant perfrondere.

Byblos, id est, ^{βιβλούς}, Suidæ, Filia Meliti fuisse sentitur ex Cyanæ Nymphæ, à fratre Cauno, cuius amore degenerata, repulsa, impatiens amoris in fontem sibi nominis est mutata. Vide latius totam fabulam apud Ovid. & Metam.

Byblis, ^{βιβλις}, Miles, Parva maris mediterraneæ insula est cum oppido, alio nomine Miles dicta. Aristoteles Zephyriam: Callimachus Mimalida: Heracles Siphnum & Acyton vocant. Hæc insularum rotundissima est. Verba sunt Plin. lib. 4. capite 12.

Byblus, Est Phœnices urbs, Beryto vicina, in qua Adonis olim insigne fuit templum. Eam tyranno oppressam Pompeius libertavit, illo secuti percius. Sitæ est in excelsior quodam loco, non procul à mari. Hæc ex Strab. libro 16. Hodie Gata.

Bycus, Sarmatæ Europæ fluvius est apud Ptolemaum, qui Pomponio Buges dicitur.

Bylæ, ^{βιλαι}, Vrba, Vide ELEA.

Byllæ, ^{βιλλαι}, apud Stephanum, Illyrici oppidum est, quod à Ptolemaeo ^{βιλλαι} appellatur: & in ea parte collocatur Macedonia, quo Adriatici mari immixta, in Illyrici confinio: ubi & Plin. Bullidensem meminit.

Bymazus, ^{βιμαζούς}, Vrba Paxonie, Steph.

Byræ, Vide in APPEND.

Byfnæ, Genus Lebrycum, Steph.

Byfatas, ^{βιφαταί}, Regio juxta Syrtes, Vide BYSANTES in Stephan.

Byfus, vel Byfus, Gens quædam, Steph.

Byzacium, Africæ regio. Plin. lib. 4. cap. 5. in descriptione Afriæ. Vide BYZANTIUM.

Byzantines, Populi Afriæ, Vide BYZANTIUM. De Byzante & Strabone eius fratre, vide Steph. in Buseopolis.

Byzantium, ^{βιζάντειον}, Vulgo Constantinopolis. Ger. Constantiopol. Turc. Cœprondum. Pol. Constantinopolis. Vng. ^{κωνσταντινούπολη}. Vrbs Thracæ, ad ipsum sita Bosphorus, primum à Pauliania Spartanorum rege condita: postea à Constantino in maius aucta, & facta Imperi fide cō translata, ab illius nomine Constantinopolis dicta est. Hodie non sine gravissima orbis Christiani ignominia, crudelissimi Turcarum tyranni paret imperio. & Est item Byzantium, Libyphœnicum regio in Africa: quam sic describit Plinius libro 4. capite 5: Libyphœnicæ appellantur, qui Byzantium inclinunt. Ita appellatur regio ducentorum quinquaginta milium passuum per circumferentiam, fertilitatis eximia, cum centrum frugis agricultis foenus reddente terra. Hic oppida libera Leptis Adrumetum, Ruspina, Tapsus. Hæc ille.

Byzantides, a. um, adjectivū: ut Littera Byzantia, Ovid. i. Trist. Byzanti exiles. Cic. pro Domo sua.

Byzætes, pen. prod. ^{βιζατης} Stephano, Populi in Ponto, qui Straboni Byzantes vocantur, olim Chalybes, & deinde Chaldaei dicti. Valer. Flac. 5. Argon. Byzeræ q. vagi, Philypæq; à nomine dicta Littera. Plin. lib. 6. cap. 4. Buzeræ vocat. & Ab his portus quidam Ponti, Buzericus dicitur, nomen appellatur cuius meminit & Steph.

Abalacæ, Albanæ in Asia oppidum. Plin. lib. 8.

cap. 10: Præalent oppida Albanæ, Cabalæ, Iberæ, Hamalis juxta flumen.

Cabales, ^{καβαλεῖς}, Populi sunt Lycia regionis,

quorum regio Cabala appellatur: in qua sunt ubes, Oenoanda (quom Strabo Oenoandron vocat) Balbura, & Babon. Vide Plin. lib. 3. cap. 27. & Herodot. lib. 4.

Cabalio matrinus. Vide HIPPOCAMPVS.

Cabalis, ^{καβαλι}, Oppidum est Cabalæ regionis Asia, cuius meminit Stephanus. & Est autem Cabala Lycia pars.

Caballus, ^{καβαλλος}, vel Cabellar, ^{καβαλλες}, Hamæs, Oppidum Cappadociæ: quod tamen ali trans Hamum montem collocant. & Appion vero vicum esse ait inter Tarsum, & Mazzacam. Vide Steph.

Cabellio, Narboneensis provinciæ oppidum est, prope Drutennam fluvium, & Carpentoracte. A Strabone Caballio vocatur. Vulgo Cavaillan.

Cahera, Protei filia fuisse fertur, que ex Vulcano tres Cabenos genuit, totidemq; nymphas Caberides: quibus omnes dicta fuisse templa, autor est Strab. lib. 10.

Caberon, Aliæ Buvius est, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 23. in descriptione Carmanæ.

Cabiria, ^{καβιρια}, Oppidum citerioris Asia, quod Cabini inhabitabant. Sunt & Cabirii Boëtii populi. Verusque auctor Stephan.

Cabul, Galileæ regio est, quæ Joseph. lib. 1. Lingua Phœnicæ dispendendo mihi vero à terra tenaci, ob copiam argyræ, os figili utuntur, nomen accepit.

Cabullinum, ^{καβουλινον}, Ptolemaio, Sequanorum oppidum est ad Aratum, quod also nomine Catalonia, Gallic Catalonia sive ^{καβουλινον} dicuntur.

Cabura, ^{καβορα}, Foas Mesopotamiae, propter aquarum omnium naturam, egregie odoratus: cuius fabulosam rationem credunt, quod luna eo aliquando fuscis perfusa. Vide Plin. lib. 11. capite 3.

Cabyle, ^{καβολη}, Vrbs in Thracia, ut inquit Polybius.

Caci, Soror fuit Caci, quam quidam voluntatis fannum Herculi indicat, & ob id meruisse ibidem diu ari, scimus, renoveri. Sed longè alter Virgilius libro 1. & Ovid. libro 1. hab. sentiunt.

Caccabe, ^{κακαβε}, Olim appellata fuit urbs rotunda Africa celebrissima, que notiore nomine Carthago dicitur. Vide Prophanum in dictione κακαβε.

Cacidiri, Inter celeberrimas Scythiarum gætes Plinio pertinet lib. 6. cap. 17.

Cacidithi, Sicilæ populi Latiniæ conditionis, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 8.

Cæcüs, ^{καικε}, Filius fuit Vulcani, qui Lætum andique lenocinis & incendiis infestabat: demum Hercules quoque ex Hispania, occiso Gerione, redemptus, & apud Evandrum hospitantis, boves noctis cauda traxit in antrum fumum, quas quamdiu minutæ cerneret Hercules, nec quosdam etiassit, scire posset, fortè sostrum ad hoc antrum pervenisse: sed quod vespere omnia foras vessa videter, cum talquis absit. Abstibus autem ceteris, occlusis boves alatum desiderio migrant. Hercules igitur audito magno, Caci frumenta cogunt, raptaque clava iratus recurrit: sed Cacus speluncam feras, intemperie abscondit, clausis foribus ingens faro. Quod Heraclæ videns, ad montis cacum tendit, & ad extremum deserto silice, qui antro ori summo incumbet, intrare dimicat. Cacum strangulavit, bovesq; fusa recepit, ut copiam descripti Virgil. lib. 8. Aeneid. [Ger. En Götter Tempel habet Cacus Evandri fuisse feni: um, qui in eo loco hanc omni latrocini & incendiis vallantem, & ob id Vulcani fumum appellatur. Ovidius fabulatur illum in tempore ramo Cacus, & Venus tamen secundum philologos & histortios hoc habet, hinc fuisse Evandri nequissimum serrum, arsum. Non multat malum à Græcis κακε δicit, quem ita illo tempore Arædes appellabant, poëtica translate accentu Cacus edidit, ut Helene Helena. Ignem autem dictus est vorax, quod agmina populabatur, & toro sua transitem nemini proficit. Vnde etiam factum in erit, in quo ex per virgines Vesta sacrificabatur. Hæc Scirus enarrans cum Virgili locum lib. Aeneid. 8. Hic spelunca fuit vallo submersa recessu. Semihomines Caci, &c.

Caddufis, Strab. libro 11. populi sunt Medis prope Albanæ, & Caprios.

Cadena, Regio fuit, in urbis modis instruta in montibus Ispacossia, ut auctor est Strab. lib. 11.

Cali.